

litiske initiativer. Her skriver vi om de frie valg, og jeg citerer:

Men den danske befolkning har ikke et frit valg til at skabe de liv, de ønsker, uafhængigt af om de er kvinder eller mænd. Der er ikke ligestilling i Danmark.

Her er der en fundamental skillelinje mellem os og regeringen. Vi tror ikke, at der er et frit valg. Vi tror sådan set ikke, at klassekampen er forbi; det er den godt nok i den klassiske forstand, men der er bare kommet nogle andre uligheder i samfundet – dels er der nogle uligheder, der er fortsat, dels er der kommet nogle nye. Og det betyder, at vi ikke har noget frit valg, og det er det, der i forhold til regeringen er illusionen efter vores opfattelse. Regeringen har en illusion om et frit valg. Vi har ikke et frit valg, heller ikke på arbejdsmarkedet, når det drejer sig om mænds og kvinders valgmuligheder. Og det er baggrunden for, at vi mener, at der skal nogle andre politiske initiativer til end dem, som regeringen kommer med.

Men inden jeg kommer ind på det, vil jeg godt sige, at jeg synes, at et af problemerne med regeringens redegørelse, som jo er fin og glimrende og alt det der, er, at det er meget svært at se udviklingsperspektiverne i, hvad det er, der foregår. Det er meget svært at holde sammen på det. Det sagde jeg så året efter, altså i 2006, og det synes jeg stadig væk er gældende.

Kl. 15.00

Det er jo således karakteristisk, at ministeren skriver noget om status for handlingsprogrammer mod mænds og kvinders vold, hvor der er en handlingsplan, og det gør, at det er noget lidt andet på det område. Men så skriver ministeren altså om en status på nogle initiativer, på kønsmainstreaming, og hvad ved jeg. Og det jo ikke en status, det er en opremsning af, hvilke initiativer der er taget, men det er ikke, hvad man kan kalde en status, der drejer sig om: Hvor er vi, hvor skal vi hen, hvad har vi fået ud af det, hvad er det, vi vil, og hvordan korrigerer vi det? Det gælder sådan set for handlingsplanen i højere grad, for selv om der var detaljer, vi var uenige om, så var der faktisk en slags status på den. Men det er der ikke over de her initiativer, og det gør det sørens svært at diskutere, når vi ikke kan se, hvad udviklingsperspektivet er.

En af grundene til, at det også er svært for os – og det vil jeg så tage frem, det er ikke direkte, men indirekte regeringens skyld – er, at vi ikke har et ligestillingsudvalg i Folketinget. Der er simpelt hen ingen på embedsmandsplan i Folke-

tinget, der følger, hvad der foregår på ligestillingsområdet. Der er interesserede mennesker, mænd og kvinder, men der er ingen, der følger det. Der er ingen, der har et samlet overblik. Der er ingen, der kan være til nogen hjælp, sådan som man kan i andre udvalg – det gælder selvfølgelig i meget høj grad Europaudvalget, det gælder også Socialudvalget, og det gælder Kulturudvalget, det gælder andre udvalg – hvor der er nogle mennesker, der følger en udvikling, og som dermed også kan være til hjælp for folketingsmedlemmer, når de stiller nogle spørgsmål. Her har vi reelt ikke nogen at samarbejde med. Det ligger formelt i Det Politisk-Økonomiske Udvalg, men der er ikke nogen, der særlig tager sig af det. Og det er ikke en kritik af de embedsmænd, der er. De har en masse andre områder, men der er ikke nogen, der er specialister på det her område.

Det betyder også, at Folketinget som sådan, oppositionen specielt, selvfølgelig, er utrolig svagt stillet over for et ligestillingsministerium. Det er ikke regeringens direkte skyld, men indirekte er det selvfølgelig, fordi regeringspartierne ikke gør noget, som regeringen ikke er enig i, når det drejer sig om at nedsætte et ligestillingsudvalg.

Så skal jeg tage nogle konkrete områder op, hvor jeg synes der er behov for mere tilbundsående analyser, måske forskning og i hvert fald politiske initiativer.

For det første er der det kønsopdelte arbejdsmarked, som ministeren og mange andre er enige i er en meget stor grund til, at vi har meget stor uligeløn i Danmark. Jeg synes også, at det er fint, at ministeren vil tage nogle initiativer i forhold til børnehaver, og hvad ved jeg. Jeg tror bare slet ikke, at det er nok. Jeg tror, at vi kommer til at gå meget dybere ind i det her kønsopdelte arbejdsmarked, også i forhold til, hvordan det ser ud i andre lande.

Jeg er godt klar over, at man sidder med noget viden, men jeg synes, vi har behov for en meget nøjere drøftelse af, hvorfor søren vi er endt, som vi er endt. Er det bare, fordi kvinderne gik ud på arbejdsmarkedet i 1960'erne, og så måtte de jo gå ud i den offentlige sektor med uddannelse og børnehaver, og hvad ved jeg, og så kom de i virkeligheden aldrig ind på det private arbejdsmarked for alvor? Hvis vi kigger statistisk på det, er der jo en meget skæv fordeling mellem det private og offentlige. Og jeg siger tak for det der faktahæfte – nu har jeg ikke taget det med herop – som ministeren har lavet. Det er